

[Bækgaard.]

meget stærkt, om end i knapt saa hurtigt Tempo som Amtsskatterne, men til Gengæld har den holdt sig mere fast paa den Højde, den i Højkonjunkturerne var kommet op paa. Kravet om en Lettelse paa begge disse Omraader er kommet særlig stærkt frem de sidste Aar, og det baade i og udenfor Rigsdagen. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (S. Rasmussen) har gjort opmærksom paa tidligere i denne Samling forelagte Lovforslag, og jeg skal tillade mig at henvise til den Begrundelse, der blev givet for Lovforslag, som har været forelagt i det høje Folketing; for mit Partis Ordførers Vedkommende findes Motiveringen i Folketingsstidende bl. a. Sp. 63—64 og Sp. 362—63. Begrundelsen munder ud i dette, at det er en Uretfærdighed baade nu og i Fremtiden at opretholde en saa høj Ejendomsbeskatning, som falder hovedsagelig paa Landbruget, og da Landbruget har saa overordentlig daarlige Vilkaar at arbejde under for Tiden, at enhver sikkert spejder efter Forholdsregler for at gøre dem lettere, mener jeg, at et af de mest nærliggende Midler er at borttage den ekstra Skattebyrde, som er paalagt Landbrugserhvervet.

At en Opfyldelse af de Krav, Lovforslaget stiller, er i Kontakt med Landbrugets Ønsker, er kun naturligt, men ogsaa derfor dettes Kreds tror jeg, man har Forstaaelse af, at den høje Ejendomsbeskatning hviler med en saadan Tyngde paa Landbruget, at det ikke alene er en Nødvendighed i disse Tider at faa den lettet, man at det ogsaa er en Uretfærdighed, som ikke bør opretholdes. Medens der ikke er nogen væsentlig Forskel paa de Opgaver, som de forskellige Kommunetyper har at varetage, og paa deres økonomiske Forpligtelser — man inddeler Kommunerne i 3—4 Kategorier: Hovedstaden, Købstæderne, Sogne- og Amtskommunerne, de to sidste omfatter den samme Befolkning og de samme Kredse —, er der ikke ringe Forskel paa den Maade, de nødvendige Midler, altsaa Skatterne, tilvejebringes paa. Den væsentligste Del af Midlerne tilvejebringes som bekendt ved Udnyttelse af Skattekilder, nemlig Skat paa Indkomst og Skat paa fast Ejendom. Men medens Hovedstaden og Købstæderne udnytter den første Skattekilde, Indkomsten, i langt højere Grad end Ejendomsskatten, er det samme ikke Tilfældet i Landdistrikterne. I Hovedstaden udgør Ejendomsskatten ca. 25 pCt. af den samlede Skat, i Købstæderne 12 à 14 pCt., medens den i Landkommunerne, naar vi tager Sognekommunerne og Amtskommunerne under

eet, udgør 54 pCt. af den samlede Skat. Som det ligger i Sagens Natur, tager Indkomstskatten Hensyn til de enkeltes økonomiske Bæreevne, det gør Ejendomsskatten derimod ikke, og den kommer derved i vor Tid med det store Skattebehov til at virke saa uretfærdigt og trykkende, som Tilfældet er. De omfattende offentlige Udgifter, som Samfundet i vor Tid har paataget sig, kræver, at der i saa udstrakt Grad som muligt tages Hensyn til den enkelte Samfundsborgers Bæreevne, men den Egen-skab har Ejendomsskatten ikke, og derfor virker den meget uretfærdigt, saaledes som den bliver udnyttet i vor Tid. Som gentagne Gange oplyst udgør Landbrugets Ejendomsskatter nu ca. 3 Gange saa stort et Beløb som før Krigen, og da disse Skatter har Prioritetsret i Ejendommene forud for alt andet, er det ensbetydende med, at det offentlige i Tiden siden da har indskudt en Prioritet, som svarer dertil; man regner med omkring 1 Milliard Kroner. Denne Prioritet er det en Retfærdighedshandling at borttage, og blandt de Ting, der fra Lovgivningsmagtens Side kan gøres for at genskabe Rentabilitet for Landbruget, staar en saadan Handling efter min Mening i første Række. Paa mit Partis Vegne skal jeg derfor anbefale, at Lovforslagene vedtages, og jeg vil ogsaa som Medforslagsstiller meget henstille til den høje Regering at medvirke til, at de gennemføres; til Trods for de meget stærkt afvisende Udtalelser, som er fremkommet, vil jeg alligevel henstille, at man tager Lovforslagene under nøje Overvejelse og Prøvelse.

Under Finanslovbehandlingen i Folketinget i Oktober Maaned — det er ogsaa gengivet i Pressen — blev der fremdraget nogle Tal og Beregninger over Landbrugets samlede Skat; saadanne er ogsaa fremkommet i Dag, selv om de ikke er fremsat helt paa samme Maade, som det var Tilfældet ved Finanslovdebatten i Folketinget. Der er fremkommet nogle Beregninger over Landbrugets samlede Skat set i Forhold til de øvrige Samfundsklassers Skat, og der drages deraf den Slutning, at Landbrugets Skat selv med den meget høje Ejendomsbeskatning ingenlunde er for stor. Om dette vil jeg gerne sige et Par Ord.

I denne Beregning siges, at Landbrugerens Skat udgør følgende Procentdel af det samlede direkte Skattebeløb: i 1901—02 48 pCt., i 1904—05 40 pCt., i 1909—10 36 pCt., i 1924—25 24 pCt. og i 1929—30 kun 22 pCt. Det vil altsaa ses, at der er en stærk Dalen, og Beregningen er fremsat som et Bevis for, at Landbrugets Skatter